

1

Afwezig teken ik met mijn pen wat rondjes in de kantlijnen van mijn dagboek en staar uit het raam van de stoffige gemeenschappelijke ruimte. *Dit is wat ik nodig had om houvast te vinden*, denk ik terwijl ik probeer de zenuwen van me af te zetten.

Op de gang wordt het geluid van piepende wielletjes onderbroken door gekreun en een dreun van bagage die op de vloer wordt neergezet.

‘En wat nou als er brand uitbreekt? We zitten op de zeventiende verdieping,’ zegt een meisje met een lijzige maar beleefde stem. Iemand uit het zuiden.

Een diepe mannelijke stem stelt haar gerust. ‘Ik weet dat het een hele tocht is al die trappen op en af, maar gebruik de lift dan niet. Je wilt niet klem komen te zitten tussen twee verdiepingen. Ik controleer bij nood alle kamers om te zien of iedereen geëvacueerd is.’ De rest van het gesprek kan ik niet verstaan, tot de twee meisjes de woonkamer voorbij komen schuifelen.

‘Jezus. Onze RA is hot!’ zegt een meisje in een zomerjurk. Ze sleept een volle plunjezak achter zich aan. ‘Zou hij een vriendin hebben?’

‘Hij is een ouderejaars, sukkel. Die heeft echt geen interesse in jou,’ zegt het andere meisje. Haar accent zorgt ervoor dat haar woorden wat aardiger klinken. Het versieren van de *resident assistant*, degene die ervoor wordt betaald om een oogje op de eerstejaars in de studentenflats te houden, was nooit iets voor mij. De RA in mijn eerste jaar, Tao, was één meter zevenenvijftig en diepgelovig. Niet mijn ding.

Ik kan me ook niet voorstellen waarom iemand RA zou willen

zijn. Tao was altijd maar druk met mensen naar het ziekenhuis brengen die van alles hadden gebroken. Ik zal nooit de blik in zijn ogen vergeten toen hij mijn vriendin Sarah straalbezopen op de grond vond, bewusteloos en met een gebroken enkel. Hoe ze het voor elkaar had gekregen om ook nog eens alle vier de muren van haar kamer onder te kotsen voor ze de grond raakte, snap ik nog steeds niet.

Ik tik wat met mijn pen en schuif heen en weer in mijn stoel. Ik heb er de afgelopen drie maanden alles aan gedaan om in de flow te komen. Ik heb gespeeld met verschillende ideeën, maar het enige wat ik tot dusver heb is een dagboek vol manisch uitzijnde tekeningen.

Dit moet verdomme lukken.

Ik adem diep in en de geur van muffe Cheetos dringt mijn neus binnen.

Als ik maar weer in de flow van het schrijven kom, dan komt het wel goed.

Het is al eerder gelukt. Ik blijf mezelf maar dezelfde onzin verkopen in de hoop dat het kwartje valt. De hele zomer heb ik geprobeerd om positief te zijn, en geloof me: dat is niet makkelijk.

Mijn knie begint te trillen en net als ik op het punt sta om helemaal te flippen, schrik ik op van een stem.

‘Nou liefje, jij ziet er in elk geval niet uit als een eerstejaars.’ Ik kijk op en zie hem vanuit mijn ooghoek staan, leunend tegen de deurpost. De RA.

‘Dat ben ik dan ook niet,’ zeg ik kortaf.

‘Wat doe je dan in Warren Towers? Ik bedoel, waarom zou je uit vrije wil hier rondhangen? Ik word er tenminste nog voor betaald om hier te zijn. Wat is jouw excuus?’

Hij maakt een grapje. Ik snap het wel. Maar ik ben niet in de stemming.

‘Ik ben gewoon op zoek naar wat witte ruis,’ zeg ik en ik richt me weer op mijn dagboek. Maar ik voel dat hij naar me blijft kijken en mijn gezicht wordt warm.

‘Luister, ik ben heus geen engerd hoor, als je dat soms denkt. Ik

heb gewoon wat inspiratie nodig.' Ik schrijf een paar willekeurige woorden op in de hoop dat iets me uit mijn schrijverscoma kan halen: koffers, sexy RA's, condooms, cola light, donuts.

Ik probeer zijn intense blik te negeren en staar door de enorme ramen naar buiten. Ik ben altijd al dol geweest op dit uitzicht. Boston is vol kleur en rijk aan bakstenen huizen die opwarmen in de augustuszon. De muren van klimop bewegen heen en weer in het briesje afkomstig van de rivier de Charles. Wat zou ik er niet voor overhebben om te gaan hardlopen. Een gevoel van nostalgie overvalt me terwijl ik terugdenk aan toen ik hier zelf woonde in mijn eerste jaar en wat er sindsdien allemaal is gebeurd. Drie jaar geleden kreeg ik in precies deze stoel het idee voor mijn boek. En ik hoop verdomme maar dat het me dit keer weer gebeurt.

Een snelle blik op de klok doet me opschrikken. In dit tempo wordt het nooit wat met mijn volgende boek. Ik moet me echt focussen. De rekeningen moeten namelijk wel betaald worden, want Boston University heeft nou niet bepaald medelijden met arme rijke meisjes. Op papier ben ik namelijk schathemeltjerk, de dochter van twee Fortune 500-klojo's. Helaas hebben mijn ouders alleen nooit begrepen dat ze het ze zou moeten boeien hoe het met me gaat.

Ik snap niet wat ik in godsnaam heb gedaan om ze zo pissig te maken. Maar goed, dat is op dit moment niet van belang. Wat wel van belang is, is dat ik geld nodig heb. En snel ook.

Ik heb één ding mee. Als ik een goede dag heb en alle sterren én het lot me gunstig gezind zijn, schrijf ik me helemaal te pletter. Zo is het ook gegaan aan het einde van mijn eerste jaar, toen ik een brief kreeg van de universiteit met de mededeling dat ik ze twintig ruggen verschuldigd was.

Het is ironisch dat ik met mijn boek, dat ging over een van de meest vernederende momenten in mijn leven, die rekening heb kunnen betalen. Het vervelende is dat het me tot nu toe niet gelukt om met een opvolger van *Say It Isn't So* te komen, mijn enige boek en het lot uit de loterij waarmee ik mijn schulden kon afbetalen. Dat is tot nu toe ook eigenlijk niet nodig geweest.

Wat begon als melodramatisch gewauwel in mijn dagboek dat ik in verhaalvorm heb gegoten, is op de een of andere manier een indiebestseller geworden.

De RA schraapt zijn keel en ik schrik op uit mijn gedachten.

‘En je dacht dat je hier wel inspiratie zou vinden, in de flat voor eerstejaars?’

Ik hoef niet eens op te kijken om te weten dat hij staat te grijzen. *Hoe kun je iemand verdomme horen glimlachen?* vraagt mijn innerlijke zelf zich af.

Hij grinnikt. ‘En wil het een beetje lukken met de inspiratie?’

Ik kijk eindelijk op en mijn hart maakt een sprongetje. Hij is lang en heeft donker warrig haar dat over zijn voorhoofd valt. Zijn ogen zijn intens groen. *Die chicks hadden gelijk. Hij is inderdaad knap.* Zijn glimlach is oogverblindend en ik krijg het warm bij de gedachte dat hij waarschijnlijk zeer likbare buikspieren heeft. *O, kom op, Clem, doe normaal.*

Ik bijt zo hard op mijn onderlip dat het pijn doet. Mijn blik gaat weer naar mijn dagboek.

‘Nee,’ zeg ik en ik wenste dat ik meer tijd had om te schrijven. ‘Geen inspiratie.’

Ik klem mijn kaken op elkaar en ga weer verder met het tekenen van cirkeltjes. Ik negeer het bonzen van mijn hart, waarvan ik hoop dat het alles te maken heeft met de rekening van het collegegeld die eraan zit te komen en niets met de dubbelganger van Henry Cavill. Ik blader wat, wanhopig op zoek naar iets dat me kan helpen weer nuchter te gaan denken.

‘Ik ben trouwens Gavin.’

‘Leuk kennis te maken,’ zeg ik zonder veel overtuiging. Mijn lichaam, volledig op de automatische piloot, begint onwillekeurig mijn spullen in te pakken, ook al is het nog veel te vroeg.

Shit. Klote-fuck shit! *Je mag nog niet gaan. Je hebt nog helemaal niks gedaan!*

‘En jij bent?’

‘Op weg naar buiten.’ Mijn innerlijke stem zucht. *Altijd zo on aardig, Clem.*

‘Eh, dat is niet wat ik bedoelde.’ Hij klinkt geamuseerd.

Ik zwaai mijn tas over mijn schouder. ‘Ik weet wel wat je bedoelde,’ zeg ik en ik kijk op. Hij staat nog steeds in de deuropening en blokkeert zo mijn doorgang. *Hij is langer dan ik dacht... en gespierd...* Ik ruik zijn citrusachtige aftershave en daardoor gaat mijn hart nog sneller slaan. Het maakt me behoorlijk chagrijnig. Ik ben er trots op dat ik een moderne meid ben, die geen man nodig heeft. Zeker niet een die toch mijn hart zal breken. Het ergert me dus des te meer dat deze gast en die grijns van hem me vlinders in de buik bezorgen.

Ik zucht geërgerd en wacht tot hij opzijstapt. Mijn ogen glijden langs zijn opbollende biceps, die strak staan onder zijn T-shirt. *Hou op hem uit te checken.* Ik schud mijn hoofd en loop langs hem heen naar de lift. Ik druk op het knopje en wacht drie seconden en druk dan weer.

‘Weet je, je zit op de zeventiende verdieping. Dus het zou wel even kunnen duren,’ hoor ik hem achter me zeggen. ‘Ik vermoed dat je zelfs de tijd hebt om me je naam te vertellen.’ Hij grinnikt weer, blijkbaar niet onder de indruk van mijn ‘flikker op’-uitstraling.

Dit betekent allemaal niets. Het betekent helemaal niets dat je vandaag geen ideeën hebt gehad. De zenuwen gieren door mijn buik en even overweeg ik om de trap te nemen. Net op dat moment gaan de deuren open. Ik word overspoeld door een gevoel van opluchting en weet dat ik hier zo snel mogelijk weg moet. Waarom weet ik niet, maar ik doe het wel. Ik stap de lift in en draai me om. De walgelijk sexy RA leunt tegen de muur, zijn armen voor zijn brede borst gevouwen. We kijken elkaar aan en hij trekt zijn wenkbrauwen op. Dan glijdt de deur langzaam dicht en plots voel ik me toch een beetje schuldig. Zucht. Oké dan.

‘Clem. Mijn naam is Clementine.’ De deuren gaan dicht en ik zie hem nog net grijnzen.

* * *

De muffe geur van het appartementengebouw waar ik woon raakt me vol in het gezicht.

Als ik binnenkom staat iedereen bij het wagenwiel dat dienstdoet als salontafel. Jenna staat beschermend voor haar aanwinst, die ze op de kop heeft getikt op een rommelmarkt, met haar handen op haar heupen. Haar schouderlange blonde haar zit in een paardenstaart en op haar wang zit een vieze vlek.

‘Clem, help me eventjes,’ zegt ze met haar meest schattige zuidelijke accent. ‘Vind jij dit een afschuwelijke tafel? Ik namelijk niet. Ik vind dat hij persoonlijkheid heeft.’

Harper staat naast Jenna en smeekt me in stilte om haar kant te kiezen. Ze zet haar bril af, wrijft over de brug van haar neus en veegt dan een lok van haar kastanjebruine haar uit haar gezicht. Ik ben blij dat ik haar als huistherapeut heb. Haar vader is een wereldberoemd psycholoog en dat wordt zij later ook. Harper en ik zijn al huisgenoten sinds het tweede semester van het eerste jaar. We konden het allebei niet vinden met onze kamergenoten in Warren Towers en zijn toen samen gekoppeld aan Jenna, die net als ik een master creatief schrijven doet. Door een toevalstreffer kwamen we met z’n drieën terecht in een zeer gewild appartement aan Bay State Road, een straat met prachtige herenhuizen. Sinds die tijd wonen we samen.

Op Harper en Jenna na weten mensen hier niet wie ik echt ben. Ze weten niet dat ik later een enorme bak met geld ga erven. Het is een duizelingwekkend bedrag afkomstig van het trustfund en de bedrijven van mijn grootvader. Maar ik hou er niet van hoe mensen naar me kijken als ze denken dat ik een of ander rijkeluiskindje ben. Het geld is trouwens niet van mij, dus ik wil het ook niet. Vooral niet als ik dan moet kruipen voor mijn moeder. Want dat gaat verdomme nooit gebeuren.

Harper schraapt haar keel om mijn aandacht te trekken en ik besef dat ik als handhaver zal moeten optreden.

‘Jenna, we hebben niet veel plek in ons nieuwe huis,’ zeg ik voorzichtig. ‘Onze woonkamer is behoorlijk klein dit jaar.’ Ik zeg maar niet dat we die tafel al de hele zomer in de fik hebben willen steken.

‘Schat,’ zegt Jenna’s vriendje Ryan met berustende blik, ‘zal ik dat ding voorlopig maar nemen? Dan zet ik ’m wel in mijn garage en dan haal je ’m er volgende zomer weer uit.’ Hoe vaak ik het hem ook lastig maak, diep vanbinnen is het een goeie gozer.

‘We hebben er trouwens goede herinneringen op gemaakt.’ Hij kijkt haar aan en trekt zijn wenkbrauwen een paar keer op. Ik ga bijna over mijn nek.

‘Smerig!’ gilt Harper. ‘Waarom kunnen jullie je seksuele activiteiten niet beperken tot de slaapkamer, zoals normale mensen?’

‘Ik kan het toch ook niet helpen dat ik een sexy vriendin heb?’ Ryan buigt voorover en geeft Jenna een zoen. Ze giechelt als een verliefde tiener. Gelukkig gaat op dat moment de zoemer. Ryan springt over de dozen en rent naar de deur om de pizza’s aan te pakken en de bezorger te betalen. Nadat we een paar kartonnen bordjes hebben gevonden gaan we samen op de betonnen vloer in de woonkamer zitten.

Tegen de tijd dat we klaar zijn met eten slaat de afterdinnerdip toe. De klus van het verhuizen van al onze rotzooi naar ons nieuwe onderkomen op de campus is behoorlijk ontmoedigend geweest. Een vermoeide Harper houdt haar bekertje frisdrank omhoog.

‘Op ons laatste jaar.’ We proosten met z’n allen.

‘Op Ryan, en moge al zijn concerten uitverkocht raken.’ Hij knipoogt en tilt met veel bravoure zijn kin op.

‘Op Jenna, en dat ze maar net zo mag genieten in deze slaapkamer, alleen iets minder luidruchtig.’ Jenna steekt haar middelvinger naar Harper op en lacht.

Harper draait zich mijn kant op en grijnst. ‘Op Clem, en dat ze nog maar een bestseller mag schrijven.’

Haar woorden zorgen voor een pijnscheut en ik bid dat ik eindelijk mijn *writer’s block* achter me kan laten.

Ryan tilt zijn bekertje naar me op. ‘Mag ik dat boek van je ooit nog eens lezen?’

Dat is een vraag die ik makkelijk kan beantwoorden. ‘Ik dacht van niet.’ Ik trek een wenkbrauw naar hem op en hij doet net

alsof hij teleurgesteld is. Ja ja, alsof hij een young adult-boek zou willen lezen.

Dan brengt Jenna de laatste toast uit. 'En op Harper, en dat ze het maar bij het verkeerde eind mag hebben over al mijn freudi-aanse versprekingen!' We lachen en proosten op Harper.

Jenna begint plots wild te gebaren, waardoor haar frisdrank over de rand van haar bekertje klotst. 'Niet vergeten dat Ryan morgenavond speelt in de Euphoria.'

Jenna is de ultieme groupie. Ze staat altijd vooraan staat om haar vriendje, de zanger van Tragic Paradox, te bewonderen.

'Ze hebben een nieuwe gitarist en hij is geweldig.' Ze buigt voorover en geeft Ryan een zoen, maar wat begint als een kusje op de mond loopt al snel uit op veel meer. Harper en ik kijken vol afschuw toe. Ryan laat Jenna los, maar betast haar nog wel even snel.

'Waarom ben jij toch altijd zo'n viezerik?' zeg ik en ik werp hem een vernietigende blik toe, maar hij grijnst alleen maar. Het feit dat hij zojuist Jenna's borst heeft vastgepakt doet haar helemaal niets. Ze is er wel aan gewend om in het openbaar te worden betast. Het is net zoals gefouilleerd worden door de politie.

Hij kijkt me nog steeds met zijn domme grijns aan en ik schud mijn hoofd. 'Je bent immuun voor mijn krachten, hè?'

'Ik denk het.' Hij haalt zijn schouders op.

'Je bent nooit bang voor me geweest.'

'Nee, maar je jaagt wel al mijn vrienden de stuipen op het lijf.' Hij woelt met zijn hand door mijn haar, alsof ik een kind ben. Ik heb veel zin om hem een flinke beuk te geven.

'Waarom doe je zo gemeen, Clementine?'

Ik leun achterover en haal mijn schouders op.

'Als je er niet tegen kunt, moet je maar uit mijn buurt blijven.'

'Je hebt gewoon een waardige tegenstander nodig.' Hij heeft die blik in zijn ogen. Deze gast snapt het gewoon niet.

'Nee, en probeer me alsjeblieft niet te koppelen aan een van die sneue vrienden van je.'

'Clem?'

‘Ja?’

Hij trekt een wenkbrauw op. ‘Vat dit niet verkeerd op hoor, maar ben je lesbisch?’ Nog voor ik kan protesteren, steekt hij ter verdediging zijn handen op. ‘Het is helemaal niet erg hoor, als dat zo is. Ik zal je niet veroordelen, en serieus, het zou ook nog best wel geil zijn.’

‘Rot op, Ryan.’

‘Ik denk dat je een stuk relaxter zou zijn als je eens seks had, al was het maar één keer.’

‘Wie zegt dat ik geen seks heb?’ Hier draait het altijd op uit. Ik kijk Harper aan en ze trekt een gezicht. Ze weet hoe erg ik dit vind.

‘Clem kan er toch ook niks aan doen dat de meeste mannen niet voldoen aan haar eisen?’ zegt Jenna terwijl ze onze bordjes afruimt.

‘Dank je.’ Het is niet dat ik nooit heb gedatet. Ik heb het gewoon opgegeven om iemand te vinden die geen klootzak is. Of een vreemdganger. Of een stalker. Yep, mannen zijn kut.

Ryan fronst. ‘Jenna en ik zijn al best lang bij elkaar, en in al die tijd heb je nog nooit een vriendje gehad. Dat is gestoord. Al mijn vrienden zouden je maar wat graag versieren en volgens mij zou het ook nog eens goed voor de genenbank zijn als ik je aan iemand zou koppelen.’

Wat een idioot. Er is helemaal niks speciaals aan mijn genen. Ik ben een beetje aan de kleine kant en heb lang donkerblond haar en blauwe ogen. Mensen zeggen dat Jenna en ik wel zusjes lijken, alleen heeft zij zijdeachtig glad haar en is het mijne langer en golft het meer. Als ik er zo goed uit zou willen zien als Jenna wanneer ze ’s ochtends opstaat, zou ik de halve dag met een föhn in de weer moeten. Nee, dank je wel.

Het mooie aan mij is dat ik dol ben op hardlopen en klimmen, dus in elk geval zullen al mijn lichaamsdelen nog wel even op de juiste plek blijven zitten.

Ryan wijst naar me met een slinkse grijns. ‘Het feit dat je nooit datet moet dan haast wel betekenen dat je een hekel hebt aan

mannen, of niet? Nou ja, behalve aan mij dan.'

Hij kijkt me aan met zijn puppyogen en Jenna begint te kirren.
Goeie god.

'Ik heb helemaal geen hekel aan mannen. Ik heb een hekel aan voorspelbare mannen.' Ik weet niet wat Ryan vanavond heeft. Hij zou toch moeten weten dat hij me beter niet kan zieken.

'Er zou een waarschuwingssticker op je moeten zitten,' grapt Ryan. 'Verkeerd gebruik kan leiden tot letsel of de dood.'

'Ja, en laten we beginnen met de jouwe,' zeg ik terwijl ik doe alsof ik hem een stomp in zijn maag geef.

* * *

Bay State Road is een straat vol esdoorns en klimop, de perfecte achtergrond voor een ansichtkaartje. Nou ja, als ik kaartjes naar huis zou sturen dan. Precies één straat verwijderd van het hart van Boston University, is dit ons onderkomen voor dit jaar. Hoewel ik uitgeput ben en de straat vol is met studenten en dubbelgeparkeerde auto's, kan ik wel dansen, zo blij ben ik met ons nieuwe huis. Harper, Jenna en ik klimmen de trap op en gooien de deur naar ons nieuwe appartement open.

'Laten we even kijken wie welke kamer krijgt.' Harper heeft haar praktische gezicht opgezet. Ons appartement, gelegen op de bovenste verdieping van een flat van vierhoog, biedt iets meer ruimte dan de andere appartementen, maar het zijn nog steeds een veredelde studentenkamers. Aan de voorkant bevindt zich een kleine algemene ruimte grenzend aan twee eenpersoonskamers en één tweepersoonskamer. Ik kijk naar de badkamer. Eén badkamer moeten delen met vier dames is nooit leuk.

'Dani deelt met mij,' zegt Jenna, 'dus de tweepersoons voorin is van mij.' Ze is toch het grootste deel van de tijd bij Ryan, dus veel privacy heeft ze niet nodig. Ik ben blij dat ik niet degene ben die opgescheept zit met het nieuwe huisgenootje. Dat is het nadeel van wonen op de campus: het lotingssysteem houdt er geen

rekening mee dat wij met z'n drieën samen willen wonen en heeft ons willekeurig een suite toegewezen die is bedoeld voor vier studenten. De enige oplossing was toen wachten tot we iemand toegewezen zouden krijgen of zelf iemand proberen te vinden. Jenna zweert dat we Dani geweldig zullen vinden, maar ik hou een slag om de arm, want je kunt nooit voorzichtig genoeg zijn. Vooral niet in mijn positie.

Ik probeer altijd onder de radar te blijven, want de pers zou het geweldig vinden als ze de naam van mijn familie weer eens te grabbel konden gooien. Dat is al een paar keer gebeurd met mijn tweelingbroer Jackson. Maar Jax houdt wel van al die aandacht, want dat betekent dat hij altijd genoeg bedpartners heeft.

Ik daarentegen geef de voorkeur aan een rustig leven, al is het soms een beetje saai. Dat ik al genoeg drama heb meegemaakt moge duidelijk zijn. Daarom heb ik mijn boek ook onder een pseudoniem uitgegeven – ik wil echt niet gekoppeld worden aan het fiasco dat de inspiratie was voor mijn boek.

Harper kijkt me aan en ik haal mijn schouders op. Ik betaal huur voor een eenpersoonskamer en hoewel dat er financieel flink inhakt, is het wel nodig want ik kan niet schrijven terwijl er achter me iemand naar *Glee* zit te kijken.

'Je mag de kamer nemen die je wilt. Als ik maar niet meer met Eva Richardson hoef samen te wonen,' zeg ik, en Harper lacht.

Mijn kamergenoot tijdens het eerste jaar, Eva, was een bijdehand dispuutmeisje. Ze maakte mijn leven tot een hel, maar ze was ook de reden dat ik uiteindelijk later dat jaar bij Harper terechtkwam.

Voetstappen weerklinken op de hardhouten vloeren en als we ons omdraaien, kreunt Ryan.

'Fuck. Hadden jullie geen kamer op de begane grond of de eerste verdieping kunnen nemen?' Wanneer hij boven is sjort hij aan de dozen om ze beter vast te kunnen pakken.

'Drank en eten zijn morgenavond voor onze rekening,' zeg ik en ik pak de bovenste doos uit zijn handen. 'Plus, dit is de prijs die je moet betalen om te mogen daten met een van de mooiste

meisjes van de campus. Je mag ons sloofje zijn tijdens onze verhuizing. *Man up.*'

Hij zucht en knikt. 'Je hebt gelijk.'

Oké, dus misschien zijn niet alle jongens kut.